

Sygn. akt III AUa 806/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka-Radoniewicz SO del. do SA Iwona Jawor-Piszc (spr.)
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2019 r. w Lublinie

sprawy A. B.

z udziałem zainteresowanych Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) A. B., W. K. Spółki jawnej z siedzibą w B. i W. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o przeniesienie odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

na skutek apelacji A. B.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 20 czerwca 2018 r. sygn. akt IV U 301/17

I. oddala apelację;

II. nie obciąża A. B. kosztami postępowania apelacyjnego;

III. przyznaje radcy prawnemu J. S. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w Lublinie) kwotę 7.200 (siedem tysięcy dwieście) złotych podwyższoną o należny podatek od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Iwona Jawor-Piszc Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz

Sygn. akt III AUa 806/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Zamościu wyrokiem z dnia 20 czerwca 2018 roku oddalił odwołanie A. B. od decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. przenoszącej odpowiedzialność za zobowiązania P.H.U. (...) A. B., W. K. Spółka Jawna z siedzibą w B. na wnioskodawcę A. B. solidarnie ze współnikiem W. K. w łącznej kwocie 773 953,07 złotych, w tym z tytułu:

- składek na ubezpieczenie społeczne za okres od września 2011 roku do grudnia 2012 roku w kwocie 360 675,13 złotych plus odsetki za zwłokę liczone na dzień 21 grudnia 2016 roku w kwocie 176 547,00 złotych,
- składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od października 2011 roku do czerwca 2012 roku w kwocie 138 048,98 złotych, plus odsetki za zwłokę liczone na dzień 21 grudnia 2016 roku w kwocie 65 964,00 złotych,
- składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od października 2011 roku do czerwca 2012 roku w kwocie 21 980,96 złotych, plus odsetki za zwłokę liczone na dzień 21 grudnia 2016 roku w kwocie 10 737,00 złotych.

Zaskarżony wyrok oparty został na następujących ustaleniach faktycznych i ocenie prawnej.

Spółka Jawna P.H.U (...) A. B., W. K. z siedzibą w B. została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców z dniem 5 września 2001 roku, zaś Spółka powstała w 1990 roku w wyniku przekształcenia ze spółki cywilnej. Jej współnikami są A. B. i W. K.. Obaj współnicy byli uprawnieni do reprezentowania Spółki. Działalność Spółki została zawieszona z dniem 1 listopada 2014 roku.

Sąd pierwszej instancji uznał, iż za niesporne, że Spółka nie opłaciła składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres objęty w zaskarżonej decyzji, zaś podjęte przez pozwanego czynności zmierzających do wyegzekwowania przedmiotowych zaległości składkowych nie skutkowały wyegzekwowaniem żadnych kwot na pokrycie należności. Postanowieniem z dnia 22 lipca 2016 roku Nr(...) Naczelnik Urzędu Skarbowego w B. umorzył postępowanie egzekucyjne z uwagi na bezskuteczność egzekucji przedmiotowych należności.

Sąd Okręgowy wskazał, iż wnioskodawca A. B. na toku procesu powoływał się na swą niewiedzę w zakresie przyczyn powstania zaległości składkowych w okresach objętych zaskarżoną decyzją oraz na zaprzestanie interesowaniem się sprawami Spółki od 2008 roku z przyczyn osobistych. Wnioskodawca wskazał, iż faktycznie Spółę prowadził drugi współnik.

Podniósł także zarzut przedawnienia przedmiotowych należności składkowych. Oceniając zasadność tego zarzutu Sąd pierwszej instancji powołał się pismo ZUS z dnia 7 maja 2018 roku, w którym pozwany organ przedstawił zestawienie biegu terminu przedawnienia i okresy zawieszenia biegu tego terminu oraz wskazał, iż uwzględniając zawieszeniu biegu terminu przedawnienia, zadłużenie jest nadal aktualne i nie uległo przedawnieniu podkreślając, iż wnioskodawca nie zakwestionował tych okoliczności i faktów. Powołując się na art. 6 k.c. i mając na uwadze treść art. 230 k.p.c. oraz całość materiału dowodowego zebranego w sprawie w tym treść tytułów wykonawczych, postanowienie z dnia 22 lipca 2016 roku (...) Naczelnika Urzędu Skarbowego w B., Sąd Okręgowy uznał za przyznaną przez wnioskodawcę okoliczność, że w okresach wskazanych w powołanym piśmie ZUS doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia przedmiotowych należności.

Dokonując oceny prawnej Sąd pierwszej instancji zasadności zarzutu przedawnienia przywołał regulację art. 24 ust. 4 z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych statuującą od dnia 1 stycznia 2012 roku 5 - letni termin przedawnienia (uprzednio obowiązywał 10 – letni termin przedawnienia) należności z tytułu składek licząc od dnia, w którym stały się wymagalne. Kolejno omówił zakres zmian i treść przepisów przejściowych, podnosząc, iż nowelizacja zawarta w ustawie z dnia 16 września 2011 roku o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz.U. 2011 Nr 232 poz. 1378) wprowadziła przepisy przejściowe. Zgodnie art. 27 ust. 1 ustawy do przedawnienia należności z tytułu składek, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 roku, stosuje się 5 - letni okres przedawnienia, z tym, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 roku. Natomiast art.

27 ust. 2 ustawy stanowi, że jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 roku nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Pięcioletni okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne obliczony zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy zmieniającej - stosowany do składek nieprzedawnionych do 1 stycznia 2012 roku - nie może upłynąć wcześniej niż z dniem 1 stycznia 2017 roku. Analogicznie należności z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne ulegają przedawnieniu na zasadach określonych w przepisach o systemie ubezpieczeń społecznych. W przypadku zaś składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w zakresie m. in. ich poboru, egzekucji, wymierzania stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenie społeczne. Te rozważania prawne skutkowały stanowiskiem wyrażonym w zaskarżonym wyroku, iż przedmiotowe należności składkowe nie uległy przedawnieniu (nawet bez uwzględniania okresu zawieszenia biegu terminu przedawnienia przewidzianego w art. 24 ust. 5b ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Przedmiotowe należności składkowe zostały podane przez Spółkę jako płatnika składek i udokumentowane na jej koncie, co zgodnie z treścią art. 34 ust. 1 i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych stanowi dowód ich istnienia także co do wysokości.

Kolejne rozważania prawne Sąd Okręgowy skoncentrował na przedmiocie kognicji powołując się na zasadę legalizmu, zgodnie z którą Sąd bada legalność zaskarżonej decyzji według stanu faktycznego i prawnego na dzień jej wydania. Badania tego Sąd dokonuje mając na uwadze przedmiot zaskarżonej decyzji oraz treść zarzutów podniesionych przez stronę w odwołaniu wniesionym przez nią zarzutów. Powołując się na art. 115 § 1 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazał, iż wspólnik spółki jawnej odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie ze spółką i pozostałymi wspólnikami za zaległości składkowe spółki. Odpowiedzialność ta nie jest oparta na zasadzie winy (ma charakter obiektywny) i nie ma tu znaczenia przyczynienie się (lub nie) do powstania zaległości składkowych. Odpowiedzialność ta zgodnie z art. 107 § 1 oraz § 2 pkt 2 i 4 Ordynacji podatkowej obejmuje także odsetki od tych zaległości. Ponadto w myśl przepisu art. 109 § 2 pkt 1 w razie niedotrzymania terminu płatności osoba trzecia odpowiada również za naliczone po dniu wydania decyzji o jej odpowiedzialności odsetki za zwłokę. W zaprezentowanej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocenie prawnej omówione zostało także zagadnienie solidarnej odpowiedzialności dłużników (solidarność bierną), z powołaniem się na przepis art. 366 k.c. w zw. z art. 91 Ordynacji podatkowej. Zgodnie z zadami solidarnej odpowiedzialności za dług każdy z dłużników zobowiązany jest do spełnienia całego świadczenia, tak jakby był jedynym dłużnikiem, a wierzyciel zaś może żądać spełnienia całości lub części świadczenia - według własnego wyboru - od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna. Zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych od obowiązku spełnienia świadczenia.

Odpowiedzialność wnioskodawcy, jak podkreślił Sąd Okręgowy ma właśnie taki charakter zgodnie z art. 22 § 2 kodeksu spółek handlowych, który jednoznacznie stanowi, iż każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką.

Sąd Okręgowy uznał także, iż spełniona została przesłanka z art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej bowiem zaskarżona decyzja została wydana przed upływem 5 lat od końca roku kalendarzowego, w którym powstały przedmiotowe należności składkowe.

Powołując się na orzecznictwo sądów powszechnych stwierdził, że jedynym warunkiem przypisania odpowiedzialności za zobowiązania spółki jawnej jest fakt bycia wspólnikiem w takiej spółce, a orzekanie o odpowiedzialności wspólników nie jest oparte na zasadzie winy, czy też stopnia zaangażowania poszczególnych wspólników. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny, niezależny od zawinienia i jest solidarna. Ani umowa, ani uchwała wspólników nie może ograniczyć ani inaczej ukształtować obowiązku publicznoprawnego, jakim jest opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Natomiast dobrowolne oddanie faktycznego zarządzania spółką nie zwalnia członka zarządu ani z jego obowiązków wynikających z pełnienia funkcji w tym organie, ani od odpowiedzialności za ich niedopełnienie.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy przypomniał, że w spornym okresie wnioskodawca był wspólnikiem Spółki Jawnej P.H.U. (...) A. B., W. K., która nie opłaciła przedmiotowych należności składkowych

wskazanych w tej decyzji. Jednocześnie w ocenie Sądu Okręgowego decyzja o odpowiedzialności podatkowej wspólnika spółki jawnej może zostać wydana bez względu na skuteczność egzekucji prowadzonej wobec spółki (w sprawie niniejszej została stwierdzona bezskuteczność egzekucji wobec Spółki).

Z tych względów, na podstawie powołanych przepisów Sąd Okręgowy uznał, iż decyzja organu rentowego określająca odpowiedzialność wnioskodawcy jest prawidłowa i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne.

Apelację od wyroku wniósł wnioskodawca.

Zarzucił wyrokowi naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, tj. dyspozycji art. 70 § 1 i art. 115 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa z związku z art. 372 k.c.

Podnosząc powyższe wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i zmianę zaskarżonej decyzji przez stwierdzenie braku odpowiedzialności wnioskodawcy z tytułu odpowiedzialności osób trzecich za zaległości w zapłacie składek;

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zamościu;

2. zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kosztów procesu według norm prawem przepisanych;

3. rozpoznanie sprawy także pod nieobecność wnioskodawcy.

W uzasadnieniu podniósł przywołując art. 372 k.c., iż podjęte przez Zakład działania egzekucyjne w stosunku do PHU (...) Spółka jawna nie przerwały biegu przedawnienia w stosunku do wnioskodawcy. Dodał także, że dyspozycja art. 115 § 1 Ordynacji podatkowej stanowi odejście od regulacji odpowiedzialności wspólników spółki jawnej za jej zobowiązania według kodeksu spółek handlowych, gdzie została ona określona jako odpowiedzialność subsydiarna, tj. zachodząca w przypadku bezskutecznej egzekucji z majątku spółki jawnej (art. 31 § 1 k.s.h.). Zakład Ubezpieczeń Społecznych mógł zatem wydać decyzję o odpowiedzialności solidarnej wspólników niezależnie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego w stosunku do Spółki, jedynie z zachowaniem wymogów określonych w art. 112 Ordynacji podatkowej, tj. po upływie terminu płatności obowiązania (§ 2 pkt 1) oraz, że egzekucja może zostać wszczęta dopiero po bezskutecznej egzekucji z majątku Spółki (§ 4). Skoro Zakład tego zaniechał, to doprowadził do tego, że zobowiązanie z tytułu zaległości z tytułu składek w stosunku do wnioskodawcy wygasło ostatecznie z końcem czerwca 2017 r. stosownie do przepisu art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej. Wobec tego decyzja z dnia 21 grudnia 2016 r. kreująca odpowiedzialność A. B. za zaległości składkowe rażąco narusza powołane wyżej przepisy podobnie jak utrzymujący ją w mocy wyrok Sądu Okręgowego.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych. Odnosząc się do argumentacji apelanta wskazał, iż decyzja o odpowiedzialności osoby trzeciej ma charakter konstytutywny, ponieważ z chwilą doręczenia tej decyzji powstaje stosunek prawny, którego przedmiotem jest powstanie odpowiedzialności osoby trzeciej. Zarzut naruszenia art. 70 § 1 i art. 115 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 372 k.c., ocenił jako wadliwy podnosząc, iż zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych art. 70 Ordynacji podatkowej nie znajduje zastosowania do należności z tytułu składek. Organ rentowy podniósł, iż w chwili wystąpienia zdarzeń powodujących zawieszenie biegu przedawnienia w stosunku do zaległości składkowych Spółki apelujący nie odpowiadał jeszcze solidarnie ze spółką za jej zaległości z tytułu składek, a odpowiedzialność apelującego z tytułu tej zaległości powstała dopiero z dniem doręczenia decyzji organu rentowego nr (...) z dnia 21 grudnia 2016 roku.

W toku rozprawy apelacyjnej pełnomocnicy stron podtrzymali stanowiska procesowe jak zaprezentowane wyżej, przy czym pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, iż zarzut przedawnienia podniesiony w pisemnej apelacji opiera na regulacji zawartej w art. 24 ust 5 b ustawy systemowej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jako niezasadna podlega oddaleniu.

Podniesione zarzuty w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Przedmiotem sporu jest określenie zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego, jako wspólnika spółki jawnej za zaległości składkowe spółki. Apelant nie zakwestionował dokonanych przez Sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych oraz nie podniósł zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego. Dokonując zatem oceny zasadności zarzutów apelacji należy przypomnieć, iż zgodnie art. 115 § 1 Ordynacji podatkowej, w związku z art. 31 i 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2019 poz. 300 tekst jednolity ze zm. zwanej dalej ustawą systemową) wspólnik spółki jawnej odpowiada całym swoim majątkiem solidarnie ze spółką i z pozostałymi wspólnikami za zaległości podatkowe spółki i dotyczy zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz ubezpieczenie zdrowotne. Odpowiedzialność wspólników spółki jawnej za dług spółki powstaje ex lege w stosunku do każdego ze wspólników oddzielnie. Na podstawie art. 22 § 2 k.s.h. każdy wspólnik odpowiada za zobowiązania spółki bez ograniczenia całym swoim majątkiem solidarnie z pozostałymi wspólnikami oraz ze spółką, decyzja wydana na podstawie art. 115 § 1 Ordynacji podatkowej ma więc wobec wspólników spółki jawnej charakter deklaracyjny (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2017 r. II UZ 51/17 LEX nr 2397612). Ze względu na samodzielną podmiotowość spółki jawnej trzeba stwierdzić, że w pierwszej kolejności to ta spółka odpowiada za długi. W konsekwencji wspólnicy odpowiadają za jej długi dopiero wtedy, gdy powstaje bezskuteczność egzekucji z majątku spółki w czym wyraża się subsydiarność tej odpowiedzialności (art. 31 § 1 k.s.h.). Oczywiście jest, iż w ramach odpowiedzialności cywilnej egzekucja wobec wspólnika nie może być prowadzona zanim egzekucja z majątku spółki okaże się bezskuteczna (art. 31 § 1 k.s.h.).

Konieczne jest także przypomnienie, jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, brak jest podstawy prawnej dla wywodzenia o jakichkolwiek przesłankach egzoneracyjnych, pozwalających wspólnikowi spółki jawnej uwolnić się od subsydiarnej odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Jedynym warunkiem przypisania tej odpowiedzialności jest zatem fakt bycia wspólnikiem spółki jawnej. Skarżący nie może zatem wyłączyć swojej odpowiedzialności, argumentując, że nie zajmował się kwestiami finansowymi spółki w sytuacji, gdy nie ma sporu co do tego, że w czasie upływu terminu płatności z tytułu składek, które wygenerowały wskazaną w decyzji zaległość był wspólnikiem spółki. Zarówno z przepisów k.s.h., jak i Ordynacji podatkowej wynika, co wskazano powyżej, że odpowiedzialność wspólnika, spółki jawnej za jej zobowiązania ma charakter odpowiedzialności pierwotnej (art. 22 § 2 k.s.h., art. 115 Ordynacji podatkowej).

Natomiast w zakresie podniesionego przez apelanta zarzutu przedawnienia oczywiście jest, iż art. 70 Ordynacji podatkowej nie może mieć zastosowania w rozpoznawanej sprawie, bowiem brak ku temu podstawy prawnej. Art. 31 ustawy systemowej odsyła do przepisów Ordynacji podatkowej tylko w zakresie enumeratywnie wskazanych artykułów, nie wymieniając art. 70 Ordynacji podatkowej. Zagadnienie przedawnienia należności z tytułu składek zostało w pełni unormowane w ustawie systemowej, co stanowi o całkowitej niezasadności sięgania w tej kwestii do przepisów Ordynacji podatkowej. Sąd Okręgowy szczegółowo przytoczył stan prawny w zakresie przedawnienia należności z tytułu składek, prawidłowo dokonując subsumpcji ustaleń faktycznych przez pryzmat powołanej regulacji prawnej. Mając na względzie, iż przedmiotem kognicji objęte są należności z tytułu składek za od września 2011 roku do grudnia 2012 roku na FUS, od października 2011 roku do czerwca 2012 roku na FZ i od października 2011 roku do czerwca 2012 roku na FP i GŚP trzeba uznać, jak wskazał to Sąd pierwszej instancji, iż do dnia wydania zaskarżonej decyzji nie nastąpiło przedawnienie należności z tytułu składek bowiem nie upłynął termin 5 letni liczony od dnia 1 stycznia 2012 roku, korzystniejszy w świetle art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 września 2011 roku o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców. Zatem nie ma konieczności analizy czy nastąpiły zdarzenia uzasadniające zawieszenie terminu przedawnienia wobec wspólnika spółki, co tym samym czyni za zbędne rozważania w zakresie art. 372 k.c. w zw. z art. 91 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy systemowej.

Słusznie też Sąd pierwszej instancji podkreślił zasadę legalizmu obowiązującą w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nakazującą sądowi ocenę decyzji według stanu faktycznego i prawnego na dzień jej wydania (in concreto

na dzień 21 grudnia 2016 roku). Na datę wydania decyzji nie upłynął termin przedawnienia należności z tytułu składek na wszystkie fundusze (FUS, FZ, FP i GŚP). Natomiast ewentualny upływ terminu przedawnienia po tej dacie co do należności z tytułu składek, za które odpowiedzialność ponosi wnioskodawca w wysokości ustalonej zaskarżoną w sprawie decyzją, aktualizuje się dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego, prowadzanego wobec zobowiązanego współnika, jakie może być postępowanie to prowadzone po zakończeniu prawomocnym niniejszego procesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 II UK 309/09). Odnosząc się do zarzutu braku wykazania bezskuteczności egzekucji należy wskazać, że subsydiarna (posiłkowa) odpowiedzialność współnika polega na tym, że uzupełnia ona odpowiedzialność spółki i sprowadza się do tego, że gdy egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, to dopiero wówczas można sięgnąć do majątków współnika. Posiłkowy charakter tej odpowiedzialności oznacza zatem, że nie można zaspokoić się z majątku współnika, jeżeli nie wykorzystano drogi sięgnięcia do majątku samej spółki i także to zagadnienie aktualizuje się na etapie postępowania egzekucyjnego.

W tym miejscu zauważyć także zauważyć, iż nie nastąpiło przedawnienie wydania spornej decyzji bowiem termin pięcioletni z art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej w zw. z art. 31 ustawy systemowej upłynął w dniu 31 grudnia 2016 roku, a zatem decyzja przenosząca odpowiedzialność na wnioskodawcę wydana została 10 dni przed upływem tego terminu.

Sąd Apelacyjny nie znajdując żadnych przesłanek do zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku, apelację jako całkowicie bezzasadną na mocy art. 385 k.p.c. oddalił.

Natomiast o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zwrócić należy uwagę, że czynnikiem uzasadniającym zastosowanie powołanej normy jest trudna sytuacja materialna i życiowa wnioskodawcy (utrzymuje się ze świadczenia 1500 zł, na utrzymaniu ma niepełnosprawnych synów).

Natomiast orzeczenie w pkt III o przyznaniu pełnomocnikowi radcy prawnemu wynagrodzenia tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej wnioskodawcy z urzędu, znajduje uzasadnienie w art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U. 2018 poz. 2115 tekst jednolity ze zm.) i § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. 2019 poz. 68 tekst jednolity).

Iwona Jawor-Piszcz Elżbieta Czaja Małgorzata Rokicka-Radoniewicz